

Ett svart block och en tillvaro

Vart är mitt snus?

Jag letar igenom facket på ena kortsidan av min Nike väska.

Fem block finns där. Fyra av dem är fyllda med mina tankar som blödit ut på dess papper. Det femte blocket är det tjocka, svarta. Tomt. Blockets pärm har ett mönster som likar ormskinn.

Det är för fint att skriva i. Om jag skulle skriva en felstavelse så hade jag ju varit tvungen att kladda över ordet och skriva det i sin rätta form sidanom och då hade alla andra sidor, hela blocket varit förstört. Jag skriver ju gärna inte med blyerts och inte heller sitter jag på coffe house by george med min lap top och låtsas vara en fenomenal ordkonstnär. Jag har mina block och min v-ball penna. Det här blocket är dock inte vilket som helst, för de här randiga sidorna tål inga floskler.

En behållare där mina linser ligger och lite underligt, ett par gråa boxershorts finns där i samma fack. Hur hamnade dom där?

Aja, skit samma.

Jag letar vidare och kommer till mittenfacket ovanpå väskan. Där ligger inte min snus, det vet jag. Där finns bara plagg. Två par sneakers och en tröja i tjockare format, som skydd mot höstens sköna, fängelsefria kyla. Och just det, en bok som jag köpte idag.

Redan efter sida 23 hade mina ögon tårats mer än en gång, så konstnärligt magiska var författarens ord. Men jag kan inte gråta.

Men i mittenfacket finns inget snus.

Snälla, snälla, snälla låt mitt snus vara i det sista facket, tänker jag i mitt stilla sinne. Nästintill maniskt bedjande till högre makter.

"- Jag dricker öl och behöver mitt snus vid dessa tillfällen, så som jag behöver mitt kaffe på morgonen.

Snälla säg att du finns där i min väskas sista fack, du saftiga, nikotindrypande snus. Amen.

Jag drar upp det trasiga blixtlåset som till halvt sluter facket. Den är fylld till hälften med diverse kvitton och tjugolappar. Jag sträcker ner min hand och famlar i mörker.

Bland prasslande papper finner jag det jag suktat efter. MIN GÖTEBORGS RAPÉ!

Jag blir så glad så jag skrattar högljutt för mig själv. Människor vid borden runt omkring tittar på mig med frågande, vinglig blick och undrar säkert:"- Vad är den där killens problem?".

Jag tystar mitt skratt men skrattar fortfarande.

Eftersom jag inte kan, eller kanske inte vill gråta så skrattar jag istället p.g.a att mina gator höll på att falla samman, som ett sandslott som blir attackerat att en ungens fötter på stranden, för att jag inte hittade min jävla snusdosa.

Snacka om att ens tillvaro är instabil när vägar man inte vandrat än hänger på en prilla.

Många säger att det är så skönt att gråta. Det är som att lätta på trycket och släppa ut det tunga man bär inom sig. Men för mig betyder inte tårar lättnad. För mig betyder det att öppna dörren för ännu mer tryck.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fammel Trev med Poeter.se id #24574 innehar upphovsrätten